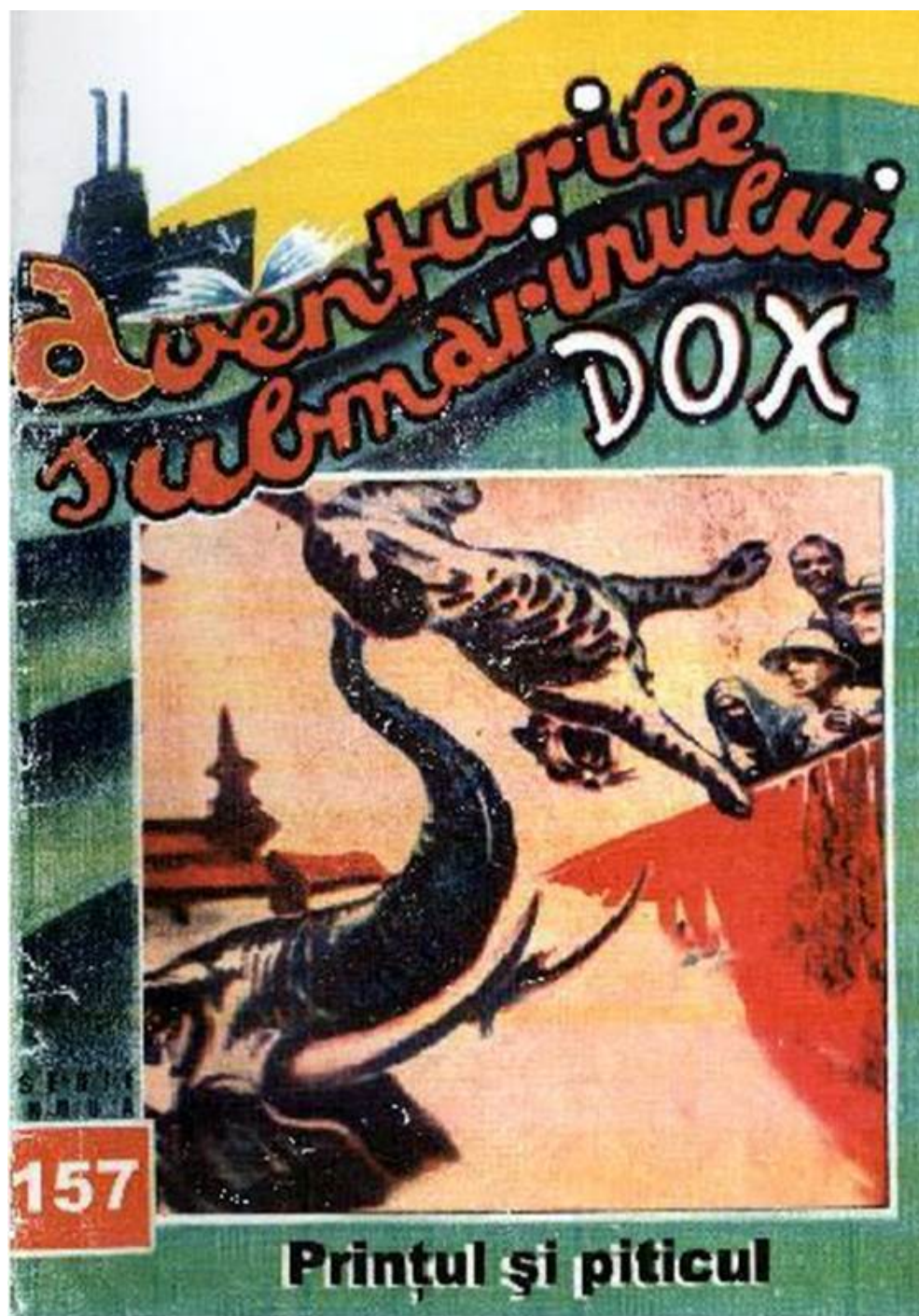

Aventurile submarinului DOX

157

Printul și piticul

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 157

PRINȚUL ȘI PITICUL

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I O NOAPTE CU PERIPETII

— O FURTUNĂ GROZAVĂ SE DEZLĂNȚUI —

începu doctorul Bertram. Numai la Tropice se poate vedea o astfel de ploaie, atâtea fulgere și tunete așa de asurzitoare. Până și cei doi bivoli care trăgeau căruța noastră ca vai de ea, fură turburați din liniștea lor obișnuită, apoi, când o repetiție de fulgere sfâșie întunerecul și tunetele bubuiră, o luară deodată la goană, așa cum fac numai când sunt furioși sau speriați.

Glasul vizitiului băștinaș se pierdu, înghițit de ropotul ploii și cei doi bivoli nu s-ar fi oprit din fuga lor, chiar dacă i-ar fi auzit vocea.

Noi aveam de furcă să ne ținem bine ca să nu fim trântiți jos. Nu era zău nici o plăcere să călătorești într-o căruță din acelea fără arcuri, numai pentru că mașina noastră, de care ne folosisem din Gulbargah, zăcea cu roțile sfărâmate pe șosea, la câțiva kilometric îndărătul nostru. În primul moment căruța aceea trasă de bivoli mi se păru ca trimisă din cer, căci nu ne restabilisem încă bine de pe urma catastrofei de cale ferată din Gulbargah, ca să putem face un marș mai lung pe jos.

Curând însă ne păru rău de hotărârea pe care o luasem de a merge la Haidarabad cu harabaua aceasta păcătoasă, căci ne scotea mațele, nu alta, în vreme ce scârțâitul roților ne asurzea.

Și tocmai când începusem să ne împăcăm cu soarta, se stârni furtuna. Căruța sălta și se legăna ca o barcă pe valuri și în timp ce mă încheștam din toate puterile, așteptam din clipă în clipă să ne răsturnăm sau să ne izbim de vreun copac.

Din fericire, bivoli indiani nu o duc mult la un astfel de galop; revin curând la trap, apoi la mersul lor obișnuit. Așa se întâmplă și cu cele două animale ale noastre. Deodată, însă, cotiră brusc la stânga, coborâră o pantă scurtă, apoi se opriră. Ploaia răpăia acum atât de grozav pe coviltirul de pânză al căruței, încât nu puteam auzi vorbele vizitiului, dar nu era greu de înțeles că indianul era tare înspăimântat; cu mâna arăta spre un gard înalt de nuiiele, pe care-l văzurăm în fața noastră, la lumina fulgerelor. Acolo trebuiau să locuiască oameni și pe furtuna aceea grozavă duceam dorul după un acoperiș deasupra capului. Fără să ne fi înțeles între noi, atât eu cât și Marian sărirăm peste sacii cu orez, cu care era încărcată căruța și trecurăm în față.

Când prietenul meu atinse însă pe vizitiu pe umăr, se-ntâmplă ceva foarte ciudat. Omul țipă ca din gură de șarpe, apoi, cu o săritură disperată, încălecă pe spinarea bivolului din stânga, făcu câteva salturi și în clipa următoare dispăru din fața ochilor noștri.

La lumina fulgerelor mă uitai întâi la Marian, care și el mă privea năuc. Trebuie să fi făcut și eu o mutră cam caraghioasă, căci când se potoliră tunetele, el îmi strigă, râzând.

— Robert, la fel se-ntâmplă și cu mine. Nici eu nu știu ce să cred despre fuga asta a indianului. Hai să căutăm să ne adăpostim sub un acoperiș.

Bagajele ni le lăsaserăm în mașină, numai armele le luasem cu noi. Coborârăm din căruță prin fund, căci cei doi bivoli erau atât de neliniștiți, încât nu puteam cuteza să trecem pe lângă ei.

Îndată ce ieșirăm de sub coviltir, furăm udați până la piele, de ploaia care cădea cu nemiluita.

Pe întunec ne îndreptarăm spre gardul de bârne și ne pomenirăm tocmai în fața porții, care era închisă, însă; zadarnic căutarăm vreun clopot sau vreun ciocan cu care să putem atrage atenția.

— Sărim gardul! hotărî Marian. O să ne scuzăm și noi; pe o vreme ca asta nu poți lăsa nici un câine afară.

În aceeași clipă simții o crăpătură în gardul făcut din trunchiuri de copaci; mâna cu care dibuiam dădu de un zăvor, pe care îl putui trage fără multă greutate.

— Mariane, am găsit zăvorul! strigai.

Când căutai și zăvorul de jos, mi se păru că aud de partea cealaltă a gardului, un zgomot ciudat. Nu dădui atențiune faptului, spunându-mi că putea fi pricinuit de vânt.

Găsisem și al doilea zăvor, pe care-l trăsei. Împinsei încetișor poarta grea și iarăși se auzi sunetul acela aproape de mine, de data asta mai lămurit.

Era un sunet care prevestea o primejdie și vrui să închid repede poarta la loc, dar o putere nevăzută mi-o smulse din mână și instinctiv sării în lături, trăgându-l după mine și pe Marian, care se afla alături.

Cerul se luminează iarăși de fulgere. Îl văzui pe Pongo făcând o săritură spre partea cealaltă și mai văzui prin deschizătura porții ivindu-se o făptură uriașă, cenușie și niște colți lungi, albi.

Lumina fulgerului se stinse, dar elefantul enorm scoase acum un răcnet de mânie și-l simții zbughind-o pe lângă noi, îndreptându-se spre bieții noștri bivoli.

Probabil că animalele adulmecaseră primejdia, căci încercau să o ia la fugă, dar în clipa următoare colosul îi ajunsese. Se auziră pârlături, hamurile se rupseră și un bivol scoase un răget de moarte.

Fulgerele luminară iarăși câmpia și prin pânza de apă a ploii văzurăm un trup mare și greu năpustindu-se spre noi. Era unul din bivoli, pe care furiosul elefant îl zvârlise în sus. Animalul greoi se prăbuși la pământ în fața noastră.

Celălalt bivol o luă la goană speriat de moarte, trăgând după dânsul căruța. Dar elefantul îl și ajunsese aproape și în clipa următoare trebuia să fie alături de el, ca să-l azvârle ca și pe cel dintâi.

— Repede înăuntru! strigă Marian. Dacă se-ntoarce suntem pierduți.

La asta nu mă gândisem, atât de surprins eram de ivirea neașteptată a elefantului și de atacul său asupra bivolilor.

Ne aflam, într-adevăr, în cea mai mare primejdie, căci de sigur că pahidermul se legase la-nceput de bivoli numai pentru că pe ei îi văzuse mai întâi. Dacă se-ntoarce acum, nimic nu ne putea apăra de furia lui.

Marian mă apucase de mânecă și mă trase spre poartă. Acolo ne-ntâlnirăm cu Pongo, care trebuie să fi avut același gând cu noi. Când furăm în curte, Pongo închise repede poarta și puse amândouă zăvoarele.

Ne găseam într-o situație foarte neplăcută. Afară, pe șoseaua unde ploaia cădea potop, se afla un elefant furios, care de fapt trebuia să stea în curtea unde ne aflam noi. Cel puțin dacă am fi putut vedea în jurul nostru, ne-ar fi fost mai ușor – dar furtuna se îndepărtase atât de mult în vremea asta, încât lumina fulgerelor nu mai ajungea până la noi.

Unde ne aflam oare? Groaza căruțașului, care lăsase totul baltă și o rupsese de fugă, era o dovadă îndestulătoare că locul acesta era temut. Prea departe nu puteam fi de Haidarabad.

Cine locuia aici? Probabil vreun indian bogat, care-i ținea pe elefant ca paznic. Atunci ne puteam aștepta la o primire destul de proastă.

— Haide odată! făcu Marian, necăjit. Vrei s-aștepți până se-ntoarce elefantul și sparge poarta?

Sării repede lângă el. Avea dreptate prietenul meu.

Ploaia mai încetase, de asemenea și furtuna. Pe când înaintam acum cu băgare de seamă observai că pământul era neted și probabil presărat cu nisip.

La dreapta văzurăm o lumină palidă pe cer și Marian zise îndată:

— Astea trebuie să fie luminile din Haidarabad. În timpul furtunii probabil că a fost întrerupt curentul, altminteri ar fi trebuit să vedem luminile încă înainte. Aha, ăsta pare să fie un vechi castel! Vom fi la adăpost într-însul.

La vreo sută de metri depărtare se aprinseseră lumini, la ferestrele unei clădiri mari.

Iușirăm pașii. Vântul, care acum luase locul furtunii, mâna norii spre miazăzi și curând luna își aruncă iarăși lumina pală pe pământ. Atunci văzurăm că ne aflam într-o arenă întinsă, cum își construiesc prinții de prin partea locului pentru organizarea luptelor cu animale.

La dreapta noastră era tribună înaltă, de unde prinții și oaspeții lor priveau spectacolul; la stânga erau clădiri lungi și scunde – probabil grajdurile, unde erau ținute animalele de luptă. Din unul din aceste grajduri trebuie să fi ieșit și elefantul.

Străbătuserăm jumătate din arenă, când ne oprirăm locului, speriați. Poarta dindărătul nostru bubui sub o izbitură puternică și după o clipă răsună mugetul furios al elefantului. Asta însemna că sfâșiasse bivoli și acum vroia să se înapoieze în grajdul său.

— Repede la grajduri! strigă Marian. Pe tribunele astea nu ne putem urca. Dar repede, pahidermul furios nu trebuia să ne vadă.

Cu pași mari străbăturăm arena, dar nu făcusem încă jumătate de drum, că poarta grea trosni iarăși sub o nouă izbitură a elefantului înfuriat și auzirăm cum se spărgeau și zăvoarele groase.

Făcurăm sărituri și mai mari, dar tot mai aveam zece metri până la grajduri, când poarta zbură în țandări sub izbiturile elefantului.

Abia intrase în curte, că scoase un răget de furie. Zărise făpturile noastre albe în lumina razelor lunii.

Cu spaimă băgarăm de seamă acum că și grajdurile erau prea înalte ca să ne putem sălta repede pe ele. Și viața noastră atârna acum de fiecare clipă de întârziere.

— Colo... înăuntru! strigă Marian și arată spre o ușă largă a grajdului, ce stătea deschisă. Pe acolo vom găsi mai curând prilej să ne cățărăm sus.

Nu încăpea să stăm la gânduri. Intrarăm repede pe ușa deschisă, nu mai avurăm însă timp s-o încuiem în urma noastră.

Când ne văzu dispărând atât de repede, elefantul scoase iarăși un răget de furie, dar la lumina lămpii aprinse de

Marian, văzurăm cu spaimă că... ne aflam chiar în grajdul elefantului de care ne temeam.

Grinzile groase de stejar care închiseseră boxa, erau zvârlite în lături și făcute țandări în mare parte. Pahidermul trebuie deci să fi căpătat un acces de furie și în starea în care se afla acum, era cel mai primejdios animal din câți există.

Cu iuțea fulgerului îmi trecură prin minte gândurile acestea, apoi îl și urmat pe Marian și pe Pongo, care se cățărau pe o bârnă groasă, ce susținea acoperișul.

La o înălțime de vreo cinci sute metri porneau din stâlpul acesta bârnele groase pe care se sprijineau lanțurile care susțineau lespezile de piatră ale acoperișului.

Din fericire, bârnele acestea urcau spre capătul din față al grajdului, unde depărtarea lor pe pământul era de vreo șapte metri. Și asta fu salvarea noastră, căci, pe când ne grăbeam să ajungem la capătul bârnei, elefantul dădu buzna în grajd și trebuie să mărturisesc că mă îngrozii văzând cât era de mare.

Era înalt de cel puțin trei metri și dacă ridica trompa atingea la sigur șase metri.

Spre norocul nostru nu ne zări îndată, ci întâi dădu buzna în țarcul lui, unde răvăși cu furie paie. În vremea asta noi ne târam ca niște șopârle pe bârnă și ajunserăm la punctul cel mai înalt.

Aici ne ridicarăm în picioare, căci, din fericire, lanțurile care susțineau lespezile de piatră erau atât de înalte, încât mai rămânea încă loc pentru trupurile noastre.

Puținel tot trebui să ridicăm lespezile de piatră, dar asta merse ușor. Bârnelor lungi se aflau la vreun metru una de alta. Puturăm sprijini mâinile și picioarele de bârnele alăturate, astfel că stăteam bine sub lespezile de piatră.

Prin mișcările noastre atraserăm atenția elefantului. Mârâind, dădu buzna din țarcul lui și mă speriai văzând privirea sălbatecă din ochii săi.

Își înălță imediat trompa și aproape că ne atinse cu vârful ei.

Se părea că-l supără lumina lămpilor noastre, pe care le aprinserăm acum. Era destulă lumină și în grajd, deoarece lumina cădea prin ferestrele zăbrelite.

Mai încercă de câteva ori să ne ajungă cu trompa și, deși se săltă puțin, mai lipseau câțiva centimetri ca să ne atingă. Dar poate că tot ar fi izbutit, dacă s-ar fi ridicat puțin pe picioarele dinapoi. Și ținând seamă de inteligența acestor animale, ne puteam aștepta și la asta.

Pahidermul tocmai făcea o nouă încercare. De data aceasta și-l alesese pe Pongo al nostru... Măsură depărtarea, apoi se

săltă dintr-o dată. Mă speriai grozav, căci se părea că va izbuti.

Dar uriașul negru veghea. Își dăduse îndată seamă de primejdie, zvârli în jos cuțitul de rechini și elefantul se dădu înapoi cu un răcnet de furie și durere.

Cuțitul ascuțit îi făcuse o rană adâncă la trompă. Câteva clipe pahidermul stătu ca încremenit, apoi se-ntoarse deodată și alergă la stâlpul ce sprijinea tavanul. Începu să-l zguduie cu turbarea, căutând să-l răstoarne. Probabil că vroia numai să-și potolească furia, căci nu-mi închipuiam să fie atât de inteligent încât să știe că, odată cu răsturnarea stâlpului, se va prăbuși și refugiul nostru. Dar cu toată puterea lui n-ar fi putut culca la pământ stâlpul gros. Acum, însă, făcui întâmplător o constatare, din care înțelegeai dintr-odată toată seriozitatea situației noastre.

Un praf fin, care se stârnise brusc, mă făcea să strănut; cu camarazii mei se petrecea același lucru și imediat îmi îndreptai lumina lămpii pe bârna din fața mea. Atunci văzui că aceasta avea mii de găurele, din care se scurgea o tărățe fină de lemn.

Care vă să zică, toată construcția de lemn a grajdului trebuia să fie subminată de carii, așa că era cu puțință ca elefantul să doboare stâlpul slăbit.

Și Marian își dăduse seamă de primejdia acestei descoperiri.

— Trebuie să ne urcăm pe acoperiș! zise el. Să ridicăm repede lespezile de piatră! Numai pe marginea zidului din afară suntem în deplină siguranță.

O a doua izbitură a pahidermului în stâlpul de sprijin ne îndemnă să ne grăbim cât mai mult, căci de data asta trosnise nu numai stâlpul din mijloc și-și bârnele pe care stăteam noi. În același timp ieșiră din găurile lemnului nori întregi de praf, care ne stârneau tusea și strănutul.

Din fericire, lespezile de piatră erau lesne de îndepărtat, dacă ne opinteam cu spatele în ele. Căzură cu zgomot jos în arenă, în vreme ce noi săltarăm repede pe acoperiș prin găurile ce se iviseră.

Era și timpul. Elefantul furios izbi a treia oară stâlpul susținător și de data asta se auziră lemnele pârâind. Partea acoperișului unde ne aflam se aplecă. Câteva lespezi de piatră alunecară în jos lângă noi, apoi, cu un zgomot asurzitor se prăbușiră jumătate din bârnele acoperișului jos în grajd și printre ele era și aceea pe care ne aflaserăm noi acum câteva clipe înainte.

Noi, însă, stăteam acum bine pe marginea lată a zidului, acoperindu-ne fața cu mâinile ca să ne apărăm de praf.

Elefantul furios alerga printre dărâmături. Auzirăm lămurit cum lua bârnele una câte una și le azvârlea în lături. Ne căuta pe noi și furia sa părea că sporise.

În cele din urmă ieși afară. Larma ce se stârnise atrăsese oameni acolo. De partea cealaltă a arenei se deschisese o ușiță, sclipiră lumini de torțe, se auziră glasuri, apoi apărură în arenă câțiva indieni.

II PITICUL GARHA

OAMENII SE APROPIAU LINIȘTIȚI, crezând, se vede, că furtuna făcuse oarecare ravagii. Dar mirarea lor nu fu mică, atunci când elefantul se năpusti deodată spre ei, ca o vijelie, scoțând răgete de furie.

Răcnind de spaimă ei se dădură înapoi, dar pahidermul turbat îi și ajunsese. Înăță pe unul din ei, nenorocitul scoase un urlat înfiorător, apoi zbură în aer, căzu cu o bufnitură la pământ și elefantul începu să-l calce în picioare.

— Sărmanul! făcu Marian. Cât de lesne ni s-ar fi putut întâmpla și nouă la fel! Sunt curios să văd ce vor întreprinde ei acum.

Îndărătul gardului glasurile deveniră tot mai agitate, lumina tot mai mare, apoi un glas poruncitor potoli toată larma.

Se făcu îndată liniște, vocea strigă câteva cuvinte, apoi ușița fu iarăși deschisă. Elefantul dădu îndată buzna într-acolo. Părea tulburat și speriat.

În ușă se ivi o micuță făptură omenească. Era un pitic, care păși liniștit spre pahidermul grozav. N-avea nici o armă în mână; dar când întinse spre elefant brațul drept și strigă, cu glas pițigăiat, câteva cuvinte, colosul se-ntoarse imediat, supus și porni repede înapoi spre grajdul năruit. Fără să ne mai bage în seamă pe noi, trecu cu băgare de seamă peste dărâmături și intră în țarcul său.

Piticul îl urmă. Făcea o impresie oribilă, căci pe lângă că era pipernicită și cu o cocoasă în spate și una în față, capul său avea de două ori mărimea unui cap de om.

Se opri înaintea grajdului și privi spre acoperiș. Văzându-ne, clătină mirat capu-i enorm, apoi strigă câteva cuvinte îndărătul său.

Un indian înalt, în veșminte bogate albe, intră acum în arenă, urmat de alți indieni, care păreau servitori, căci se ținură la distanță respectuoasă.

Piticul strigă primului indian câteva cuvinte și arată spre noi. Omul în veșminte bogate se opri locului mirat, apoi întrebă într-o englezească fără cusur:

— Domnilor dar ce s-a întâmpla?

Ca și cu glasul său ar fi întăritat iarăși pe elefant, acesta scoase un răget furios și în clipa următoare se năpusti afară pe poartă, asupra indianului.

Atunci, însă, piticul, i se aruncă înainte, din coastă. Își repezi brațul și colosul furios se dădu îndată înapoi. Iar când

mai strigă și câteva cuvinte, pahidermul dispăru îndărăt în grajd.

Indianul, pe care-l țineam drept un prinț și stăpânul castelului și al arenei, o luase la fugă când elefantul se năpustise asupra lui. Acum părea că-i este rușine de această slăbiciune, căci cu pași hotărâți merse la pitic, îi spuse câteva cuvinte, apoi, cu un baston aurit pe care-l avea în mână, îl lovi puternic în spate.

Piticul se aplecă până la pământ; când pași însă îndărătul stăpânului său, văzui o sclipire de dușmănie în ochii lui. Indianul se-ntoarse iarăși spre noi și repetă întrebarea.

Marian povesti pe scurt ce ni se întâmplase și pomeni că fuseserăm recomandați șefului poliției James Wood.

— Vă rog, domnilor, dați-vă jos! zise atunci indianul. Puteți fi fără teamă, căci Singha e blând ca un mieluşel câtă vreme piticul Garha e cu noi. El stăpânește animalele mele.

La o poruncă a indianului doi servitori veniră în fugă cu o scară de bambu și o sprijiniră de zid.

Când furăm jos ne apropiarăm de indian, care făcu o plecăciune politicoasă și zise:

— Eu sunt prințul Ramga. Mă bucur că am prilejul să fac cunoștința domnilor Farrow, Bertram și a credinciosului lor Pongo. Din relatările gazetelor cunosc faptele dv. vitejești și zărindu-l pe Pongo al dv. nu era greu să ghicesc cine sunteți. Vă rog să primiți a fi oaspeții mei. Am aflat astăzi, întâmplător, că șeful poliției, Wood, a fost nevoit să plece pe neașteptate pentru câteva zile. Aș fi foarte bucuros să vă pot avea ca oaspeți până la înapoierea lui.

— Ah, Wood e plecat! Asta e foarte neplăcut – zise Marian – în cazul acesta, primesc cu plăcere invitația dv., Alteță.

Prințul Ramga ne întinse mâna cu amabilitate. Dar la lumina lunii văzurăm pe chipul său o trăsătură care era în același timp batjocoritor și primejdioasă. Totuși se putea să mă și înșel.

După ce trecurăm prin porțița îngustă, ne pomenirăm într-o curte mare, pe a cărei latură de miazănoapte se înălța un castel uriaș din marmoră albă.

De-a lungul scării largi, tot de marmoră, care ducea în palat, stăteau înșiruiți indieni uniformăți. Când pășirăm în sala uriașă, prințul ne ură bun-venit în casa lui și făcu asta într-o formă atât de elegantă, încât vedeai îndată că-și însușise cultura europeană.

Un servitor cât un munte ne conduse în odăile noastre. Nu se dădură trei camere alăturate, despărțite între ele prin uși acoperite cu perdele.

Abia intrarăm, că ni se aduseră lighene cu apă ușor parfumată, precum și veșmintele albe indiene, din cea mai fină mătase.

Un servitor în veșminte mai bogate, care era, probabil, intendentul, veni să ne poftască la masă. Pongo își arătă dorința să rămână în odaie și în vreme ce noi urmam pe servitor prin coridorul lung, văzurăm că i se și aducea mâncare camaradului nostru.

Cina o luarăm într-o sală mare, luxos mobilată, care avea un ungher europeanesc. Afară de prinț mai erau la masă fiul său Masu – un tânăr de vreo douăzeci de ani – și un indian mai în vârstă, Kistna, care ne fu prezentat drept profesorul lui Masu.

Prințul Ramga se dovedi a fi un bărbat foarte cult, care știa să discute despre toate. Marian aduse vorba despre piticul Garha.

— Alteță, cum e cu puțință să aibă o putere atât de mare asupra elefantului aceluia uriaș? întrebă el. După cât știu eu, un elefant furios nu ascultă nici de îmblânzitorul său.

— Garha are mijloace cu totul misterioasă, prin care potolește fiara cea mai furioasă. E foarte viclean – cum se-ntâmplă adesea cu oameni schilozi ca el – și prin mijloacele sale și-a dobândit o mare putere. Într-o bună zi s-a ivit în arena mea, tocmai pe când prezentam guvernatorului din Haidarabad o luptă între doi tigri. Cu prilejul acesta se-ntâmplă că un tigru sări spre loja noastră. L-ar fi înhățat pe guvernator, dacă nu se ivea Garha lângă el și când întinse numai mâna, tigru sări jos, speriat. De atunci l-am luat în slujba mea.

— Interesant! făcu Marian. Se vede că le stropește în față animalelor vreo otravă, care le îndeamnă s-o ia la fugă. Țin mult și-l cunosc mai de aproape pe Garha. Vorbește englezește?

— Foarte bine chiar. Nu știu nimic despre trecutul său. Îl țiiu ca pe un fel de bufon, căci stăpânește și arta fachirilor, apoi mai e și îmblânzitor de șerpi. Dacă doriți, pot organiza o reprezentație cu cobrele sale.

Încuviințarăm și prințul sună dintr-un clopot de argint, chemându-l pe intendent, cu care vorbi ceva într-o limbă necunoscută nouă.

Intendentul ne aruncă o privire pe furiș și mi se păru că avea un zâmbet batjocoritor în jurul gurii.

Nu trecu mult și apăru piticul Garha. Era însoțit de câțiva servitori care ducea coșuri mari, obișnuitele coșuri rotunde în care scamatorii indieni își țin șerpilor lor veninoși.

În lumina orbitoare din sală, piticul arăta într-adevăr înfiorător, cu capul său peste măsură de mare, nasul enorm de lung, gura largă. Numai privirea din ochii săi mari, negri, avea ceva liniștitor, căci trăda multă inteligență și în același timp o expresie de parcă ar avea simpatie pentru noi.

Îmi trecu fulgerător prin minte că intendentul îi dăduse însărcinarea să-și îndemne șerpii să ne muște și că lui îi era milă de noi.

Se apropiă de coșuri și deschise capacele. Imediat se ridică din fiecare coș câte o cobra neagră. Șerpii păreau întărâtați și când piticul veni lângă unul mai mare ca toți, reptile își îndoi capul pe spate, șuierând dovadă că era gata să muște.

Garha se apropiă însă nepăsător de șarpe, întinse mâna dreaptă și cobra aplecă imediat capul. Puterea misterioasă a piticului se arăta deci și față de șerpi.

Dintr-o apucătură Garha înhăță cobra sub ceafă, o scoase afară din coș și se apropiă de masă cu grozava reptilă.

Garha se opri în fața noastră, întinse cobra spre noi, apoi strânse mâna. Șarpele își desfăcu botul și uriașii colți primejdioși sclipiră, iar de-a lungul dinților picura chiar veninul grozav. Glandele de otravă ale șarpelui trebuiau, așa dar să fie pline.

Piticul ne zâmbi, apoi se dădu îndărăt și așeză reptile jos pe pământ, lângă coșul ei.

Prințul Ramga scoase o exclamație de necaz și se încruntă. Când văzu însă privirile noastre mirate, zise:

— Garha trebuia să vă arate o scamatorie cu totul deosebită cu șarpele acesta. Îl voi întreba de ce n-a făcut-o.

Cu ton aspru se adresă piticului, care răspunse liniștit și scoase din coșuri și ceilalți șerpi, așezându-i pe covorul gros.

— Astăzi șerpii sunt prea întărâtați – zise după aceea prințul – Garha e de părere că furtuna e de vină. O să vă arate cu alt prilej scamatoria aceasta.

Piticul începu să fluiera o melodie ciudată, ascuțită și pătrunzătoare și imediat șerpii porniră să se legene și să se încolăcească în tactul cântecului.

Deodată prințul făcu un semn nerăbdător cu mâna și Garha își vârî șerpii în coșuri, apoi se făcu nevăzut, după ce ne zâmbi și se înclină.

Prințul stătu câteva clipe pe gânduri; surâse deodată și zise repede:

— Domnilor, mâine vă voi arăta un spectacol rar, cum nu cred să mai fi avut prilejul să fi văzut vreodată. Pe elefantul meu Singha îl cunoașteți; colosul acesta e cât se poate de primejdios și pe bună dreptate și-a dobândit porecla de

„Aducătorul de moarte”, căci a scăpat în câteva rânduri din țarcul său și a sfâșiat câțiva oameni și multe animale. Astăzi am căpătat, de la un cunoscut, în dar un tigru, un exemplar neobișnuit de mare. Măine voi organiza o luptă între Singha și tigrul acesta.

Lucrul acesta mă interesa, pentru că nu văzusem încă o luptă între elefant și tigru, auzisem numai de așa ceva și eram recunoscător prințului că ne dădea acum prilejul.

Ca să-mi răscumpăr față de dânsul vina de a-l fi bănuțit o clipă că purta gânduri rele împotriva noastră, vrui să-l previn a se păzi de pitic, care-i aruncase o privire atât de dușmănoasă, când îl lovise cu bastonul, în arenă.

— Alteță, aș vrea să fac o observație asupra piticului Garha – începui, dar îmi rupsei repede vorba, când Marian mă călcă pe picior, pe sub masă.

Înainte ca să mă pot uita mirat la dânsul, prietenul meu luă cuvântul:

— Da, Alteță, camaradul Bertram are dreptate. E într-adevăr de necrezut că mijloacele de înfricoșare ale lui Garha au efect și împotriva șerpilor care au încă colții lor veninoși. Afară de asta cobrele mi s-au părut de la început foarte întăritate și de sigur că pricina o fi furtuna. Ar fi interesant de cercetat viața acestui pitic.

— Din păcate nu e cu putință – spuse Ramga – am încercat și eu, am iscodit pretutindeni, dar nimeni nu l-a cunoscut înainte de a se ivi la mine.

— Păcat! făcu Marian. Dar poate că tot izbutesc să scot ceva de la el, căci pare să fie bun la inimă, după cum am văzut din ochii săi.

Kistna, educatorul tânărului prinț, care nu scosese o vorbă până atunci, răsă cam ascuțit și când îl privirăm mirați, spuse:

— Chiar atât de bun la inimă nu e piticul ăsta, domnilor. Acum câțva timp un servitor al prințului l-a insultat și după câteva zile omul a înnebunit și și-a dat sufletul. Numai Garha poate fi vinovat de această îmbolnăvire neașteptată, deși nu s-a putut dovedi nimic împotriva lui. Dar toți din castel sunt încredințați că Garha s-a răzbunat pentru insultă.

— Asta aruncă o lumină ciudată asupra lui Garha – zise Marian, îngândurat – dar dovedește și că omul are mândria lui și nu se lasă insultat fără să se răzbune. Deși, poate, felul lui de răzbunare nu se potrivește cu noțiunile noastre civilizate.

Marian se prefăcu obosit și imediat prințul se ridică de la masă. Ne mai aminti odată că lupta dintre elefant și tigru va

avea loc dis de dimineață, apoi ne ură noapte bună și ne însoți până la odăile noastre.

III SINGHA, „ADUCĂTORUL DE MOARTE”

SPRE PĂREREA NOASTRA DE RĂU, camerele n-aveau uși spre coridor, ci numai perdele groase de mătase. Era neplăcut, căci oricine putea intra la noi, așa că nu puteam dormi liniștiți.

Pongo nu se culcase încă.

— *Massers*, nu bine aici, indian privește rău – zise el.

— Ai băgat și tu de seamă asta, Pongo? făcui eu, impresionat. Eu m-am cam lăsat înșelat de purtarea prințului, în cele din urmă.

— Și de aceea ai vrut să-l previi împotriva piticului – interveni Marian – te-am călcat pe picior ca să-ți ții gura. Prințul nu trebuia să știe că am băgat de seamă ceva. În primul rând, însă, am vrut să-l ocrotesc pe pitic, căci cred că Ramga i-a poruncit, prin intendent, să îndemne cobra cea mare să ne muște. Dar piticul n-a făcut-o, dintr-un motiv oarecare: pare să aibă gânduri bune față de noi, după cum am ghicit din privirile sale.

— Care va să zică crezi că am dat aici iarăși de un dușman căruia nu i-am făcut nimic, dar care totuși, ne vrea răul? întrebai.

— Da, Robert, așa cred – răspunse prietenul meu – din pricina numeroaselor servicii pe care le-am făcut englezilor, ne-am creat dușmani înverșunați printre indieni. Măine va trebui să căutăm s-o ștergem din palat, căci aici viața ne este în primejdie.

— Atențiune, *Massers*! șopti Pongo. Vine om.

Era de mirare cum auzise Pongo apropierea cuiva, căci deși ciulirăm urechile, nu puturăm prinde nici cel mai ușor zgomot. Și totuși, perdeaua se dădu deodată în lături și înăuntru se furișă repede... Garha, piticul, care se înclină în fața noastră.

Zâmbind, Marian se apropia de el și-i întinse mâna, pe care Garha o strânse, stingherit, apoi zise în șoaptă:

— Domnilor, am venit să vă previn. Prințul Ramga vrea să vă omoare. Intendentul, mi-a spus că porunca lui e de a face ca șarpele cel mare să vă muște. I-am răspuns că din pricina furtunii reptile n-a vrut să asculte, dar nu știu dacă crede. Fiți cu ochii-n patru, domnilor și părăsiți repede palatul!

— Îți mulțumesc Garha – zise Marian prietenos – am bănuit noi că ne aflăm în mare primejdie aici. Măine după lupta cu animale, pe care vrea să ne-o prezinte prințul, vom părăsi îndată palatul.

— O luptă cu animale? întrebă piticul, încordat. Asta e primejdios pentru dv. Ce fel de animale vor lupta?

— Elefantul Singha cu un tigru – răspunse Marian.

— Ah, e vorba de tigrul acela pe care i l-a trimis de curând prințului un cunoscut – spuse Garha, pe gânduri – e un animal uriaș. Ce-o fi având de gând prințul? Cu siguranță că plănuiește ceva împotriva dv. Dar o să bag eu de seamă și n-ar strica să vegheați și dv., domnilor.

— Îți mulțumesc din inimă – spuse Marian, prietenos – țiiu, însă, să te previn și pe d-ta, căci se pare că prințul știe că ai prins pică pe el fiindcă te-a lovit în arenă. Kistna ne-a povestit despre servitorul care te-a insultat și care a înnebunit și-a murit apoi.

Chipul piticului se schimonosi fioros; era numai ură într-însul. În clipa aceasta îmi dădui seamă că zilele prințului Ramga erau numărate.

— Da – scrâșni Garha – m-a bătut... și asta o va plăti scump. Poate că nici n-o să mai dați ochi cu primejdia, domnilor... noaptea e lungă.

Se înclină scurt, pe urmă dispăru din odaie, înainte ca să-l putem opri.

— De fapt îmi pare rău de prinț – murmurai eu – căci nu știm sigur dacă are gânduri atât de rele față de noi. Se poate ca intendentul să fi dat porunca aceea așa, de la el – dacă a dat-o. N-ar fi totuși mai bine să-l prevenim pe Ramga?

— Obiecțiunile tale sunt drepte numai într-o anumită privință – zise Marian – trebuie să suspectăm pe fiecare om, așa dar și pe pitic. Dar inima îmi spune că el e cinstit față de noi și cred că și tu ești de aceeași părere. Așa dar, să nu ne amestecăm în chestia dintre prinț și pitic, ci să ținem seamă de prevenirea lui Garha. Înainte de toate trebuie să veghem cu schimbul în noaptea asta.

— Cred și eu! Ar fi trebuit să-l luăm pe Maha în mașină cu noi, în loc să-l trimitem cu trenul.

— Eu cred că e mai bine că nu l-am luat – zise Marian – căci altminteri s-ar fi putut să-l sfâșie Singha.

Din prevedere rămaseră cu toții într-o cameră și veghearăm ca de obicei, fiecare câte două ceasuri. Dar nu se întâmplă nimic și nici o mișcare în castel nu ne dovedea că piticul s-ar fi răzbunat.

Când miji de ziuă îi trezii pe camarazi. Hainele ni se uscaseră și cu multă mulțumire îmi petrecui brâul cu arme în jurul mijlocului.

Tocmai eram gata îmbrăcați, când intendentul ne pofți în sufragerie. Acolo ne și aștepta prințul. El ne salută cu multă

amabilitate, apoi ne rugă să mâncăm repede, căci se și începuseră pregătirile pentru reprezentație.

Ieșind din încăpere, îl găsirăm pe Pongo în coridor. Camaradul nostru se înclină scurt înaintea prințului, care răspunse foarte politicos.

Străbăturăm curtea întinsă ca să ajungem la arenă; zadarnic îl căutam cu privirea pe Garha, piticul, care făgăduise să ne ocrotească. Oare să fi fost omorât el, încercând să-l ucidă pe prinț?

Fui smuls din gândurile mele de deschiderea unei ușițe, îndărătul căreia ducea o scară îngustă spre tribună. Ni se dădură locuri de cinste, la marginea tribunei, de care atârna un covor minunat.

Prințul, fiul său și Kistna, se așezară alături de noi. Îndărătul nostru stătea Pongo, intendentul și alți câțiva indieni – probabil și ei oaspeți ai prințului – care ne salutară prin plecăciuni.

Fără să atrag atenția îmi pregătii pistoalele; acum trebuia să se-ntâmples ceva care cerea să fim gata pentru orice eventualitate.

Chipul prințului era încordat și un zâmbet triumfător flutură pe buzele sale. Apoi ridică mâna și strigă ceva, scurt.

Pe acoperișul grajdului de peste drum se ridicară în picioare doi indieni și cu niște bețe lungi deschiseră, de sus, ușa grea. Era grajdul alăturat aceluia în care avusesem de furcă în ajun cu elefantul.

Scoțând urlete furioase, Singha țâșni din grajd năpustindu-se în arenă. Se opri brusc în mijlocul acesteia, privi sălbatec în juru-i și ne zări... Atunci răgi iarăși și goni spre tribună, cu gândul, de sigur, să ne tragă jos de acolo.

Dar asta n-ar fi fost cu putință, căci parapetul era la vreo opt metri de pământ. Elefantul păru să-și dea seamă de aceasta, se opri sub noi, ridică trompa și, după ce ne suflă în față, se răsuci cu o repeziciune de care nu l-ai fi crezut în stare.

Îndărătul lui se auzise un sunet, primejdios chiar pentru un elefant. Era mârâitul întărit al unui tigru. Fiara uriașă ieșise din alt grajd.

O singură dată mai văzusem un exemplar atât de uriaș și-l recunoscui imediat după cicatricea pe care o avea pe față. Era Matsu, tigrul pe care-l cunoscusem în vechiul templu din Gulbargah.

Mă uitai la Marian, care făcea o mutră îngândurată – apoi la prinț, care-mi zâmbi.

— Probabil că vă surprinde că Matsu se află aici, domnilor? zise el. Cunosco pățania ce ați avut-o cu el în Gulbargah. Prietenul meu mi l-a înapoiat; înainte vreme era al meu, l-am împrumutat numai. Ah, uite că începe! Singha e furios de tot astăzi.

Urișul elefant se năpustise asupra tigrului, cu trompa încolăcită, ca să se ferească de labele și botul fiarei dușmane.

Matsu stătea liniștit, privind țintă la pahiderm. Când Singha fu aproape de tot de el, atingându-l aproape cu colții săi de fildeș, tigrul pufăi sălbatec și se aruncă în lături, lovind în același timp cu laba în capul elefantului.

Acesta se alese cu o rană mare la trompă și, scoțând un răget de furie, se răsuci și se năpusti asupra lui Matsu, care însă se feri iarăși de colții primejdioși. De data asta elefantul izbi fulgerător cu trompa și răni chiar grav pe tigrul.

Matsu răgi de durere, se rostogoli câțiva metri în nisip și, înainte de a se putea ridica, Singha îl ajunse din nou. Izbi de câteva ori cu trompa în tigrul furios, apoi scoase un sunet de trompetă și se dădu repede înapoi.

Matsu, despre care și credeam că era învins, înhățase vârful sensibil al trompei și-și înfipse ghearele adânc în carne.

Singha îl târa după sine, de-a-ndăratelea, vrând să se elibereze din ghearele dușmanului, dar Matsu nu dădea drumul.

Spectacolul era atât de ațâțător încât uitai cu totul de primejdia în care pluteam. Dar privind întâmplător la prinț, văzui că făcea o mutră dezamăgită, întunecată – probabil că-i dispăcea întorsătura pe care o luase lupta.

Deodată Matsu dădu drumul pradei sale și Singha se năpusti iar asupra lui. Tigrul însă făcu o săritură în aer și în clipa următoare atârna de trompa pahidermului, în care își înfipse adânc colții grozavi.

Dar se părea că elefantul era un luptător oțelit. Câteva clipe rămase nemișcat, apoi se năpusti spre tribună, răgind înăbușit. Avea de gând să-l amețească pe tigrul prin puterea izbiturii, pentru ca apoi să-l calce în picioare.

Dar Matsu băgă de seamă îndată primejdia. Sări jos cu iuțeala fulgerului, se feri din calea pahidermului și după o clipă stătea atârnat de urechea dreaptă a acestuia, cu ghearele labei stângi înfipse adânc în ceafa elefantului.

Acesta răgi iar, apoi se repezi în peretele de scânduri al tribunei, încât toată construcția se cutremură. Era chiar sub noi și ne aplecarăm, ca să vedem spectacolul de aproape.

Matsu își dăduse drumul la pământ când văzuse manevra dușmanului său, care când vru acum să se strecoare printre picioarele colosului, căpătă o lovitură de trompă care-l zvârli cât colo.

Dar lovitura nu fusese prea puternică, pentru că, atunci când Singha se luă după el, Matsu i se atârna iarăși de trompă, pe care începu s-o sfâșie cu colții și ghearele.

Deodată Singha căzu în genunchi și-și vârî capul în nisip. Matsu se văzu silit să dea drumul, altminteri ar fi fost zdrobit. Acum izbuti, însă, să sară în ceafa elefantului. Când își înfipse colții puternici, crezui că sosise sfârșitul pahidermului.

Și, într-adevăr, Singha se rostogoli în lături, răgind înfiorător. Dar peste o clipă era iarăși pe picioare și se răsuci fulgerător.

Matsu făcu o săritură, vrând să se salte iar în ceafa dușmanului, se izbi însă de colții acestuia. Cu o lovitură de trompă fu zvârlit în nisip. Încercă să se ridice, dar Singha se și afla deasupra lui și-l mai lovi odată.

Eram atât de interesat de cele ce se desfășurau sub ochii mei, încât nici nu-mi atrase luarea-aminte faptul că prințul nostru, bătu din palme și strigă câteva cuvinte. Pricepui numai „Singha” și crezui că sunt cuvinte de laudă pentru vajnicul luptător.

De asemenea, nu dădui atenție faptului că prințul și însoțitorii săi săriră în picioare; era explicabil, căci lupta dintre cei doi coloși atinsese punctul culminant. Singha îl va zdrobi acum pe tigrul, până nu va mai rămâne nimic dintr-însul.

Sub a doua lovitură Matsu rămase amețit, dar în loc să-l calce în picioare Singha îl înhăță deodată și-l ridică în trompă, apoi se repezi spre tribună. Și tocmai când tigrul începuse să dea semne de viață, elefantul se opri sub noi, ridică trupul potrivitului său deasupra capului și... îl zvârli cu toată puterea în noi.

— Suntem pierduți! îmi trecu prin minte, cu iuțeala fulgerului.

Înainte ca să ne putem ridica, trupul tigrului se izbi de marginea tribunei... și în clipa următoare ne așteptam să fim sfâșiați.

Atunci se strecură, însă, între noi o mână micuță pe un braț subțirel. Matsu pufăi îngrozit și cu o săritură disperată se zvârli îndărăt în arenă.

Singha, care mai stătea dedesubtul nostru, mârâi înfricoșat și o luă la goană înapoi. Cei doi luptători înverșunați păreau

să fi uitat cu totul de ura dintre ei, căci goneau acum spre grajdurile lor, în care dispărură.

Uimit îmi rotii privirea și-l văzui pe piticul Garha îndărătul nostru și zâmbindu-ne. Fusese, deci, la postul său și în ultima clipă ne salvase de la o moarte grozavă.

Prințul și ceilalți indieni stăteau la oarecare depărtare; știuseră, firește, despre atentatul acesta și se puseseră la adăpost îndată ce Ramga dăduse poruncă elefantului.

Prințul aținti asupra piticului o privire plină de furie, dar se sili să-și ia o mutră amabilă, se apropiă de noi și zise:

— Mulțumesc Atotputernicului că v-a ocrotit la timp! Eram înspăimântat la culme când am văzut în ce primejdie vă aflați.

— Pe lângă Atotputernic mai trebuie să mulțumim și lui Garha – zise Marian și întinse piticului mâna.

Stârpitura făcu o mutră stingheră, apoi șopti câteva cuvinte prietenului meu. Acesta rămase o clipă înmărmurit, după care mai strânse odată mâna omulețului.

Mă apropiai și eu de Garha și, imitându-l pe prietenul meu, îi strânsei călduros mâna. Simții atunci un obiect micuț de metal în mâna mea și în același timp piticul îmi șopti:

— Asta e o armă împotriva oricărui animal și oricărui om.

Acum îmi dădui seamă că și Marian căpătase ceva asemănător, de aceea nu mă arătai mirat, ci-i mai mulțumii odată lui Garha.

Prietenul meu se adresă acum prințului:

— Alteță, spectacolul ce ni l-ați oferit a fost cu adevărat uimitor. Vă mulțumesc din inimă, deși sfârșitul a fost altfel de cum ne-am fi putut aștepta. Păcat că acum Singha și Matsu n-au să mai aibă chef de luptă.

— Cred și eu – spuse Ramga, zâmbind în silă – dar sper să vă pot oferi alte spectacole.

IV

LUCRURILE SE DAU PE FAȚĂ

ÎN SINEA MEA ÎMI SPUSEI că ar fi mai bine să ne scutească de asemenea spectacole și fără voie îmi adusei aminte de cele ce ne spusese în ajun, că Garha salvase într-un rând și pe guvernator de furia unui tigru. Atacul acesta al fiarei nu mi se păru acum deloc întâmplător.

— Aș vrea să vă despăgubesc pentru deznodământul neașteptat al luptei – zise Ramga cu amabilitate – nu vă interesează cumva armele vechi? Am colecții cum nu se văd oriunde. Vă rog, poftiți cu mine să vi le arăt!

Căutai să-l zăresc pe Garha, dar piticul dispăruse. În apropierea lui m-aș fi simțit mai în siguranță, căci de sigur că el cunoștea toate tainele vechiului palat și ne-ar fi putut preveni și salva la timp, dac-ar fi fost să ni se întindă o nouă cursă.

Marian porni imediat după prinț, astfel că nu-mi rămase alta de făcut decât să-l urmez. Îndărătul meu venea Pongo, care-mi șopti:

— *Masser* Bertram fie cu băgare de seamă! Multă primejdie.

Dădui din cap și dusei mâna la revolver, a cărui piedecă o trăsei.

Prințul nu ne mai duse în sus pe scara largă, ci coti spre dreapta și porni în jurul castelului. Noi mergeam alături de el, ascultând explicațiile sale amabile cu privire la felul construcției palatului, vechi de câteva veacuri.

Ramga deschise o ușă grea, boltită, din bronz, foarte artistic lucrată. Aveam impresia că se deschide un cavou... pentru noi.

Prințul o luă înainte, astfel că-l urmarăm fără teamă. Zidurile erau de o grosime cum nu mai văzusem până atunci și-mi spusese că nici cu cele mai bune unelte de spargere, n-ai fi putut ieși de acolo, odată închis.

Firida era acoperită în față cu o perdea groasă, pe care prințul o dădu în lături. Ne pomenirăm în pragul unei săli mari și scunde, ai cărei pereți erau acoperiți cu arme, iar pe mese grele de marmoră răspândite în tot locul, erau de asemenea arme în mare număr.

Ramga se apropiă de una din mese și ridică o pușcă minunată.

— Lucrătură afganistană din veacul al șaisprezecelea – ne lămuri el – toate armele acestea au început să le strângă

strămoșii mei. Găsiți aici o colecție în care sunt cuprinse armele tuturor popoarelor care au trecut cândva prin India.

Într-adevăr, erau acolo exemplare minunate și privirăm cu mult interes bogata colecție.

Deodată răsună un bubuit îndărătul nostru lăsând un ecou prelung prin sala scundă și boltită. Ne-ntoarserăm repede, dar nu puturăm descoperi nimic. Pongo însă zise:

— Atenție, *Massers*, asta a fost ușă.

Da, ușa grea de bronz trebuie să fi fost trântită cu putere și acesta era un semn că chestia devenea serioasă. Smulsei imediat arma și mă răsucii iarăși. Ca să-l ameninț pe prinț. Dar rămăsei mut de uimire, când nu-l mai văzui pe Ramga, care cu o clipă înainte mai stătuse lângă noi. Se părea că-l înghițise pământul.

Marian se aplecă imediat sub masa de marmoră și zise:

— Aici trebuie să fie un chepeng, dar nu cred să-l putem deschide. Știa prințul că nu vom putea ieși din temnița asta.

— Atunci să ne resemnăm a muri de foame aici? zisei eu, enervat. Nu, Mariane, trebuie să găsim ieșirea tănuită! Cu topoarele alea grele nu se poate să n-o deschidem.

Acum răsună un râs batjocoritor, dintr-una din coloanele de piatră care susțineau tavanul boltit.

— Nu te osteni degeaba, domnule Bertram, strigă prințul. Din bolta asta nu mai ieșiți cât e lumea. Mulți au încercat dar nici unul n-a izbutit. Probabil că nu v-ați gândit la ce vă așteaptă, când ați căutat să vă adăpostiți de furtună în arena mea. De mult vă pândeam și am simțit cea mai mare bucurie din viața mea, când v-am recunoscut.

— Ah, atunci ai fost de sigur în cârdășie cu Tippu Nega! răspunse Marian, calm. Și eu m-am bucurat mult când ticălosul acela a fost sfâșiat de leul Matsu. Mai știi, Ramga, poate te așteaptă și pe d-ta aceeași soartă.

Marian vorbea liniștit și amenințarea pe care o rostise mă încredința că vroia numai să-l întărească pe Ramga, făcându-l să comită vreo nechibzuință. Și izbutii chiar, căci prințul strigă furios:

— Mai îndrăznești să ameninți, deși ești la un pas de moarte? Ai făcut să dea greș marea noastră mișcare și din pricina d-tale au fost arestați și condamnați conducătorii noștri. Vei avea parte de o moarte grozavă.

— Și eu cred că vei avea aceeași soartă ca Tippu Nega – răspunse Marian cu răceală – ferește-te de Matsu!

— Probabil că nu crezi că o să vă găsiți moartea în sala asta de arme? zise prințul, tăios. Stai să vezi! O să-i dau drumul înăuntru lui Matsu și el o să sfârșească repede cu voi.

— Ar fi păcat – spuse Marian, calm – căci dacă vine la noi, nu mai poate deveni primejdios pentru d-ta. Va trebui să-l ucidem, deși ne-ar părea rău, deoarece un animal frumos.

— Încearcă! strigă Ramga, batjocoritor. Va veni îndată!

Marian îmi zâmbi, apoi scoase din buzunar obiectul pe care i-l dăduse piticul. Îi urmai pilda și văzui că era o țeavă mică dintr-un metal ciudat, care semăna cu bronzul, dar era elastic ca o gumă tare.

— Pongo, tu vino în mijlocul nostru – zise Marian, încetișor – căci nu știm din care parte se va ivi tigrul. Trebuie să-l împușcăm, căci nu poate ieși de aici.

Prietenul meu luă țeava în mâna stângă și trase revolverul din brâu. Făcui la fel, în vreme ce Pongo își scoase cuțitul enorm.

După câteva minute de încordare se auzi iarăși glasul batjocoritor al lui Ramga:

— V-am hărăzit o moarte mai grea, de aceea Matsu se va juca acum cu voi ca pisica cu șoarecele. Ia-ncercați dacă-l puteți omorî!

Ne așezarăm în așa fel încât să fim cât mai departe de coloane și mese. Eu și Marian stăteam cu spatele unul la altul, iar între noi se afla Pongo, care privea spre stâlpul de piatră dindărătul căruia se auzise glasul prințului.

Puteam cuprinde cu privirea amândouă laturile sălii, dar eu mai mult mă uitam spre stâlpul acela, căci dintr-acolo mă așteptam să înceapă atacul.

Însă Matsu nu veni. Probabil că Ramga ținea să ne chinuiască, prin așteptarea aceasta.

Marian izbucni deodată în râs și zise încetișor:

— Robert, cred că Matsu se teme de noi.

— Sau se teme Ramga să nu-și piardă tigrul – răspunsei eu, râzând de asemenea – știe probabil că vom ucide minunatul animal.

Râsetele noastre nu rămaseră fără efect. Din coloana groasă de piatră răsună un șuierat de mânie, scos de Ramga. Privii imediat într-acolo, dar în aceeași clipă se auzi de cealaltă parte mârâitul furios al lui Matsu. Uriașul tigru se afla numai la doi metri depărtare.

Stătea în fața perdelei care acoperea ușa și se pregăti să sară asupra noastră. Era prea târziu să tragem, căci fiara, chiar rănită de moarte, ne-ar fi ajuns și ne-ar fi rănit grav.

Fără să vreau aproape, întinsei mâna stângă spre ea și strânsei tare țeava pe care mi-o dăduse piticul. Un firicel subțire, strălucitor, țâșni spre tigrul, care se aruncă imediat în lături.

Și Marian întinsese brațul stâng spre el și când văzu ce efect minunat avu arma piticului, ridică dreapta cu revolverul și descărcă trei gloanțe unul după altul.

Matsu se răsuci în loc, vrând să se mai arunce odată asupra noastră. Dar Marian întinse din nou spre el mâna stângă și fiara înfuriată se dădu iar înapoi din fața lichidului misterios.

O aveam la îndemână așa că trăsei două gloanțe și Marian slobozi tot atâtea.

Plin de sânge, Matsu își adună totuși puterile și vru să se azvârle iar asupra noastră dar Marian apăsă iarăși țeava aceea și eu îi urmai pilda.

Văzurăm însă cu spaimă că otrava misterioasă nu-și mai făcea acum efectul asupra tigrului turbat, care își scutura numai capul și urma să vie spre noi.

Mai slobozirăm câteva gloanțe, dar se părea că Matsu devenise invulnerabil, căci se apropia tot mai mult.

Atunci Pongo se repezi la una din mesele de marmoră, puse mâna pe o sabie uriașă, sări la Matsu și cu o lovitură grozavă îi despică în două căpățâna uriașă. Fiara se prăbuși la pământ și rămase fără suflare.

— Ei, Ramga – zise Marian liniștit – acum, Matsu e mort. Îmi pare rău; aș fi vrut să-l văd jucându-te în labele lui – dar poate că Singha va lua acum locul călăului.

Cu o furie sălbatecă, prințul răcnî:

— Ah, Garha acela v-a ajutat, altminteri n-ar mai fi rămas nimic din voi acum. O să mi-o plătească el! Și voi tot o să mai aveți parte de moartea pe care v-am hărăzit-o de la început.

— Vom vedea! răspunse Marian, cu o liniște turburătoare. Se poate să scăpăm și de data asta.

Vocea prințului tremura de mânie:

— Ba o să muriți de cea mai înfiorătoare moarte. O să vă amintiți și de laptele pe care l-ați supt și eu o să mă bucur văzând groaza voastră.

— Foarte bine! râse Marian. Cel puțin o să ne spunem că n-am trăit degeaba. Bravo, Pongo!

Uriașul nostru camarad pusese mâna pe un topor greu, se apropiase de stâlpul înăuntru căruia se afla prințul și izbi cu toată puterea în piatră.

Ramga scoase un țipăt înăbușit, căci izbitura fusese atât de puternică încât una din lespezi fu apăsată înăuntru. Se vede că prințul fusese rănit, căci se făcu tăcere, deși Pongo urma să izbească mereu.

Cu zgomot de tunet câteva lespezi căzură la pământ și se căscă o deschizătură mare.

— Minunat, Pongo! exclamă prietenul meu. Poate că acum vom izbuti să fugim. Numai de l-ai fi nimerit bine pe Ramga!

Pongo zâmbi și zvârli pe umăr toporul; se aștepta, probabil, să fim întâmpinați de servitori când vom ieși din sală.

Marian aprinsese lampa de buzunar și lumină în deschizătură. Erau acolo trepte de fier înfipite în piatră și prietenul meu se strecură repede înăuntru, după care ne șopti:

— Pongo, tu vino după mine! Robert, tu rămâi la urmă!

Luase lampa între dinți, ca să aibă liberă mâna dreaptă, în cea stângă, ținea țeava dată de pitic.

Vrui să-mi vâr și revolverul în brâu, dar îmi adusei aminte că arma misterioasă a piticului nu-și mai făcuse datoria în ultimul timp, de aceea o pusei în locul revolverului pe care îl luai în mâna stângă. Cu lampa între dinți, îl urma pe Pongo, care tocmai dispăruse în deschizătură.

După vreo patru metri de coborâș dădurăm de fund și la stânga mea văzui un gang, pe care Marian și Pongo o și luaseră la picior.

După vreo douăzeci de metri de drum ajunserăm într-o încăpere rotundă, din care porneau mai multe uși. Prin care din ele dispăruse prințul? Marian îndreptă lumina pe podea și atunci văzurăm lămurit urmele lui Ramga, întipărite în stratul gros de praf.

Prietenul meu deschise ușa unde se opreau pașii și văzurăm îndărătul ei o scară îngustă și dreaptă care ducea în sus.

Urcărăm repede tot vreo patru metri, apoi Marian se opri și pipăi tavanul de deasupra sa. Ieșeam dintr-o ușă secretă așa că trebuia să fim cu băgare de seamă.

Se auzi un zgomot slab. Marian găsisese, deci, arcul chepengului și ridică imediat capacul mare și greu.

O lumină puternică pătrundea prin crăpătura ce se făcea tot mai largă și ne stinserăm îndată lămpile. Eu luai iar în mână arma piticului și eram încredințat că Marian scosese revolverul.

Îl auzii șușotind cu Pongo, care se alipi de dânsul, apoi văzui că uriașul vârî toporul în deschizătura chepengului, pe care-l ridică binișor.

Era foarte bine așa, căci se putea ca sus servitorii prințului să stea la pândă și să-l lovească pe Marian peste mână dac-ar fi ridicat capacul cu brațul.

În cele din urmă chepengul fu dat peste cap. Marian își înfipse pălăria în vârful țevii revolverului și o înălță încetișor. Nu se întâmplă nimic; acum prietenul meu se săltă afară, în același timp cu Pongo. Îi urmai și ne pomenirăm într-o odaie mare, mobilată oriental.

Era atâta lux acolo, încât crezui că dădea în apartamentele prințului.

Pășirăm cu băgare de seamă spre perdeaua lată și groasă. Totul era liniștit și Marian desfăcu stofa grea de mătase.

Văzurăm o încăpere și mai luxoasă decât cealaltă, dar nimeni nu se afla într-însa. Intrarăm și o străbăturăm, iar covoarele groase ne înăbușeau pașii.

Când ajunserăm la o altă perdea, din celălalt capăt al camerei, Pongo se răsuci brusc în călcâie. Trebuie să fi auzit el un zgomot pe care noi îl trecusem cu vederea.

Vreo opt servitori ai prințului stăteau îndărătul nostru. Trebuie să se fi ascuns după scaune, sau intraseră prin vreo ușă tăinuită, de nu-i văzusem.

În clipa următoare se aruncară asupra noastră cu strigăte de furie. Dar Pongo și ridicase toporul și cu o singură lovitură culcă doi la pământ. Totuși, ceilalți înaintau și mai furioși, iar numărul lor sporea mereu.

Pongo mai doborî vreo patru, dar noi nu-i puteam da o mână de ajutor, căci el stătea în fața noastră și ar fi fost atins și dânsul dacă ne-am fi folosit de armele date de pitic.

Nici revolvere nu ne puteam folosi, deoarece Pongo se strecura încoă și-ncolo pe dinaintea noastră. Și când vrurăm să înaintăm, ca să luăm parte la luptă, ne simțirăm gâtleejurile prinse în lațuri, furăm trași cu putere înapoi, pumni vânjoși ne înhățară și în cele din urmă izbutiră să ne lege.

Alături lupta mai dăinui câteva minute, dar nu trecu mult și indienii izbucniră în răcnete de bucurie, iar Pongo fu adus legat fedeleș și-a zvârlit la pământ lângă noi.

V VÂNĂTOAREA

PRINTRE INDIENI se aflau și Masu, fiul prințului, precum și Kistna, preceptorul său, de asemenea și intendentul. Clocoteau de furie și eram încredințat că se vor năpusti asupra noastră ca să ne sfășie cu cruzime.

Stăteau în semicerc în fața noastră și ochii lor zvârleau fulgere.

Kistna înaintă vreo doi pași, ne măsură cu furie, apoi zise:

— Prințul Ramga a fost rănit de pe urma loviturii date de diavolul negru al vostru. Asta o veți plăti cu vârf și îndesat.

— Încântat! își bătu joc Marian. Trag nădejde că rana e destul de gravă. Bravo, Pongo, ai lucrat de minune!

Kistna smulse un cuțit de la brâu și se năpusti asupra lui Marian. Dar prietenul meu își trase picioarele legate le zvârli apoi înainte și profesorul tânărului prinț zbură până aproape de ușă, unde căzu grămadă.

Masu avu mult de furcă să oprească pe servitori să nu ne măcelărească cu cuțitele.

Eram surprins că Marian îi întărâta în felul acesta. Ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile, el întoarse capul spre mine și-mi șopti:

— Vreau să-i întărât cât mai mult, ca să făptuiască o nechibzuință. În orice caz au să se sfătuiască multă vreme cum să ne omoare. Și câștigând timp, câștigăm totul.

— Țineți-vă gura! se răsti tânărul prinț. Tata o să vină îndată ca să hotărască asupra felului morții voastre, căci mult nu mai aveți de trăit.

— Foarte interesant! zise Marian, prietenos. Eu nădăjduiesc, dimpotrivă, c-o să mai trăiesc mult. Poate mai apuc să vă văd spânzurați pe toți – zău că o să mă bucur grozav!

Masu se făcu vânăt de furie, dar se stăpâni în chip admirabil și-l reținu chiar pe Kistna, care se ridicase și vroia să se năpustească iarăși asupra lui Marian.

Deodată servitorii făcură los prințului Ramga, care se apropiă cu pași rari de noi. Ne pufni râsul când îl văzurăm. Avea în frunte un cucui cât toate zilele, iar nasul se făcuse cât o pătlăgică.

Cu pumnii încleștați își aținti privirea asupra noastră, răsuflă adânc și zise răspicat dar cu glas fioros:

— Ce mai moarte vă așteaptă!

— Vrei să mori atât de tânăr? făcu Marian. Dacă ții să mai trăiești, te-aș sfătui să ne dai drumul cât mai repede. N-o să

pomenim nimic de ceea ce ni s-a întâmplat aici.

— Ține-ți gura! răcni Ramga, spumegând de furie. Pe mine nu mă poți trage pe sfoară! Nimeni nu știe că ați intrat în arena mea. Iscoadele mele au dat de cadavrul căruțașului care n-a scăpat de Singha, „Aducătorul de moarte”. Veți muri aici și nimeni nu o s-o afle. O să chibzuiesc acum în ce chip să vă trimit pe lumea cealaltă.

Kistna făcu un pas înainte, se înclină până la pământ, apoi vorbi agitat către prinț. Arăta mereu spre Marian – probabil că se plângea că prietenul meu îl zvârlise cât colo.

Cu chipul întunecat, Ramga puse o întrebare servitorilor. Indienii se aplecară imediat și începură să țipe care mai de care.

Ramga le strigă câteva cuvinte, după care ei izbucniră în strigăte de bucurie. Probabil că prințul le făcuse o propunere care se potrivea cu dorul lor de răzbunare împotriva noastră.

— Servitorii mei vor să ia parte la executarea voastră – ne spuse acum Ramga – ați ucis și rănit pe mulți dintr-ai lor. Așa că le voi satisface dorința. Aș putea pune să fiți omorâți cu încetul, dar servitorii mei vor mai mult decât să ucidă oameni fără apărare.

Propunerea aceasta nu era deloc rea pentru noi. Într-o luptă dreaptă ne surâdeau oarecare perspective. Dar Ramga ne luă îndată speranța.

— Am mai dat acest fel de moarte și altora, care ne-au insultat pe toți. Și Garha, piticul va muri așa. Diseară veți fi duși într-o junglă îngrădită de jur-împrejur. Arme nu veți avea voie să luați, dar nici servitorii mei și nici noi nu vom avea altceva decât cuțite scurte. În jungla deasă vă puteți ascunde bine, așa că aveți oarecum norocul să vă prelungiți viața. Dar noi suntem foarte dibaci în a găsi oameni ascunși, așa că vom da mereu peste voi și vă vom împunge cu cuțitele. E un sport frumos, pe care l-am practicat adesea.

Asta era adevărată cruzime asiatică. Și, ca și cum ticălosul prinț ar fi vrut să ne ia orice nădejde, adăugă, batjocoritor:

— Firește că vom merge în grupuri mai mari, așa că o să vă doborâm repede. Și am uitat să vă spun că primele atacuri le vom da, firește, împotriva brațelor voastre. Și când veți fi lipsiți de apărare, vom gusta din plin răzbunarea. Asta e cel mai frumos joc al nostru.

Mă cuprinse o mânie fără margini. Dar n-aveam ce face și fui nevoit să ascult iar vorbele lui Ramga, care urmă, după ce ne privise câteva clipe batjocoritor:

— Acum veți fi duși în pivniță, unde veți fi păziți până diseară. Firește că veți avea fiecare o încăpere separată; vi se

va da însă mâncare bună și băutură. Trebuie să fiți în puteri când va începe vânătoarea.

La un semn al său furăm înhățați de câte patru servitori care ne scoaseră afară. O scară dreaptă ducea în pivnițele întunecoase ale palatului: la lumina făcliilor însoțitorilor noștri văzurăm lespezile groase ale zidurilor.

Furăm duși în patru încăperi alăturate și trântiți la pământ. Cu mine rămaseră patru servitori, din care unul avea o făclie aprinsă. Ar fi fost cu neputință de fugit și deoarece știam că voi avea nevoie de toate puterile la noapte, luai hotărârea să dorm.

Și cu toată situația primejdioasă în care ne aflam, izbutii. De trei ori fui trezit și de fiecare dată căpătai o mâncare întăritoare și vin. Servitorii păreau cam neliniștiți; pesemne că nu li se mai întâmplase să vadă dormind atât de nepăsător niște prizonieri cărora le era hărăzită o moarte așa de grozavă.

Când fui trezit a patra oară, știam că se lăsase noaptea și va începe vânătoarea aceea înfiorătoare. Mă ridicai repede vesel și zâmbii.

Servitorii aveau acum în mâini cuțite scurte; în vreme ce trei mă amenințau cu ele, un al patrulea îmi tăie legăturile de la picioare.

Mă sculai imediat de jos și izbutii să merg destul de bine. Cu Marian și Pongo mă întâlnii abia sus, în coridorul palatului. Fuseseră duși înaintea mea și ne zâmbirăm cu încredere.

Trebuiam să așteptăm cam mulțisor până ce prințul Ramga catadicsi să se arate. Purta un costum europeanesc și la brâul de piele avea și el numai un cuțit scurt. Fiul său, Kistna și intendentul erau îmbrăcați la fel.

— Arătați cât se poate de bine – zise prințul – dar o să fie curând altfel, după ce vă vom damblagi brațele. Și servitorii mei vor îmbrăca haine de culoare închisă, ca să nu-l puteți vedea prea lesne; în schimb costumele voastre albe vor bate la ochi.

La un semn al său câte doi servitori ne înhățară de brațe, apoi furăm scoși din palat. Merserăm de-a lungul gardului arenei, pe partea unde se aflau grajdurile. Ajunserăm la un grilaj înalt de fier, prevăzut cu sârmă ghimpată. O porțiță îngustă fu deschisă.

Servitorii care ne aduseseră se dădură în lături și alergară înapoi; în locul lor veniră alții, îmbrăcați în haine kaki.

Pongo fu împins spre porțiță. Patru servitori îl amenințau cu cuțitele și un al cincilea îi tăie legăturile de la mâini – apoi

i se dădu un brânci de zbură în curtea îngrădiră.

Veni rândul lui Marian, care se bucură de același „tratament”. După ce mă expediară și pe mine, porțița fu închisă și zăvorâtă.

— Așa, domnilor – zise prințul, batjocoritor – acum căutați-vă o ascunzătoare bună. Veți fi băgat de seamă că nu se află nici un copac în jungla asta, așa că nu e rost să vă pitiți în frunziș. Peste o jumătate de ceas venim.

Ne aflam într-un desiș grozav. O potecă îngustă ducea într-însul, dar se părea cu neputință să putem coti din ea, ca să ne ascundem în tufișuri.

N-aveam însă încotro: în jumătate de ceas ce ni se lăsase, trebuia să încercăm să facem cunoștință cu terenul. Marian o luă îndată pe potecă și noi îl urmarăm.

Ajunserăm într-un mic luminiș, de unde porneau, ca razele unei stele, alte opt poteci. Asta era o nouă cruzime. Cu siguranță că aceste poteci erau în legătură între ele, prin câteva altele, care mergeau în cerc.

Marian se opri în loc, gânditor. Trebuia să ne alegem un loc unde să ne putem apăra bine – un loc unde să nu putem fi atacați decât de un număr mic de vrăjmași.

Luminișul nu era potrivit pentru asta, căci „vânătorii” puteau veni acolo de pe toate potecile și să ne cadă în spinare; de aceea Marian zise:

— Cel mai bun lucru ar fi să rămânem în mijlocul uneia din aceste poteci. N-au decât să vie din ambele părți, vor putea cel mult să ne atace câte doi împreună și de atâta lucru ne vom apăra noi.

Pongo, care își rotise privirea liniștit în juru-i, merse spre o tufă mare cu crengi groase. Lemnul era tare, totuși uriașul frânse trei bețe groase, aproape cât brațul. Le curăță de rămurele, apoi le scurtă cam de vreun metru și jumătate.

Cu aceste „arme” ne-am fi putut apăra destul de bine în gangul îngust.

— Minunat! spuse Marian. Pe oricine se va apropia prea mult de noi îl vom culca la pământ. Să rămânem deocamdată pe cărarea ce duce încoace de la poartă. Am zărit câteva goluri în frunziș, unde ne putem ascunde bine.

Merserăm vreo zece metri înapoi pe potecă și intrarăm în spărturile acelea din tufe, care păreau niște firide.

Aproape că trecuse jumătatea de ceas; strânsei mai tare în mână bățul meu și ascultai cu încordare, când deodată Pongo șopti:

— Atenție *Massers*, vin!

Auzii și eu curând un zgomot slab și în clipa următoare se iviră în fața noastră făpturi cenușii. Fără să scoată vreo exclamație Pongo sări pe dinaintea noastră.

Auzirăm numai niște pâraiture, patru la rând, apoi urmară niște țipete de groază, care se îndepărtară repede, însă între ele răsunară și două răcnete de moarte.

Dintr-o singură dată Pongo se scăpase, deci de șase indieni. Și-l urmărise pe fugari, până ieșiseră de pe potecă.

După câteva clipe se înapoie și zise, liniștit:

— Pongo doborât șase servitori. Prințul Ramga nu fost printre ei.

— Acum au să se despartă și vor veni și din partea cealaltă – își dădu părerea Marian – poate că-și vor lua și alte arme, deoarece își vor fi dat seamă că nu e de glumit cu noi. Atenție!

Îndărătul nostru se auzise un zgomot slab. Intrarăm înapoi în ascunzători și așteptarăm cu încordare. Zgomotul se apropia. Nu părea de om care se furișează, ci venea cineva liniștit de tot, fără să-și dea osteneala să se ferească.

Văzurăm deodată un veștmânt alb ivindu-se lângă noi și tocmai când vroiam să ne repezim cu bastoanele... răsună glasul lui Garha, piticul, care zise în șoaptă:

— Am bănuț, domnilor, că prințul va orânduț această vânătoare sălbatecă. Mă bucur că ați și biruit întrucâtva, dar e bine, totuși, că v-am găsit atât de curând. N-au decăt să poftească acum cu alte arme, probabil că vor lua suliți lungi, ca să vă orbească.

— Garha, mă bucur că te văd! zise Marian, cu căldură. Unde ai fost până acum? Începusem să fiu îngrijorat de soarta d-tale.

— Am lucrat pentru dv. – răspunse piticul – vreau ca prințul să simtă răzbunarea mea. Atențiune, vin! Vedeți, știam eu că vor lua suliți!

Văzurăm sclipind în lumina nesigură a lunii vârfurile armelor lungi, înainte ca să putem deosebi făpturile cenușii ale servitorilor. Situația ar fi fost foarte neplăcută pentru noi, căci împotriva acestor arme cu greu ne-am fi putut apăra.

Dar iată că Garha făcu un pas înainte și ridică doar mâna. În clipa următoare răsună un răcnet de durere și văzurăm lămurit că trupurile servitorilor se zvârcoleau la pământ.

Garha se-ntoarse fulgerător, sări iar înainte și mai ridică odată mâna. Lăncierii se apropiaseră și din partea asta, dar peste o clipă se zvârcoleau și ei în țărână, răcnind.

— Acum o să știe Ramga că mă aflu aici – spuse piticul, triumfător – a să vadă el și mai mult, numaidecăt... A! Asta

am așteptat!

De jur-împrejur se auziră împușcături, însoțite de comenzi în englezește. Indienii păreau să fie împresurați din toate părțile și n-aveau cum să se apere, doar cu cuțitele scurte.

Când se făcu o clipă tăcere, un glas energic răsună:

— Domnule Farrow, domnule Bertram, sunteți aici? Pongo și Garha sunt cu dv.?

— Da, suntem aici – răspunse Marian.

— Minunat, asta mă bucură!

După câteva clipe se apropiă de noi o făptură înaltă, îmbrăcată în alb.

— Îmi dați voie să mă prezint, domnilor: șeful de poliție Wood. Sunt fericit că am pus cu botul pe labe această bandă de ucigași. Pentru asta trebuie să-i mulțumiți lui Garha, care a venit la mine astăzi și mi-a istorisit despre dv. N-ar fi avut nici un rost să pătrundem în palat în cursul zilei, căci, după cum spunea și Garha, ați fi dispărut fără urmă. Și el a pus la cale împresurarea acestei jungle. Oamenii mei și-au croit drum înăuntru, tăind sârma cu foarfeci speciale. Când am auzit strigăte aici am înaintat cu binișorul și nimeni n-a scăpat.

Strânserăm mâna polițistului, apoi mulțumirăm încăodată piticului, care răspunse cu modestie că el nu vroia decât să se răzbune împotriva prințului.

— Am pus mâna și pe Ranga – spuse Wood – cred că o să-i piară pofta să trateze astfel pe oaspeții țării sale. A recunoscut că face parte din clica acelor pe care i-ați descoperit și redus la neputință dv., domnilor.

Ne înapoiarăm la palat. Pe locul liber dinaintea acestuia stăteau indienii legați, păziți de polițiști. Chipul lui Ranga se schimonosi de furie neputincioasă când ne zări, dar noi nu-i dădurăm atenție, căci nu mai aveam nimic cu el.

Când urcarăm însă scara îngustă, se auzi îndărătul nostru un țipăt înfiorător. Prințul Ramga își dusesese la față mâinile legate și răcnea de durere.

Alergarăm spre dânsul și-i traserăm mâinile în jos, dar ne dădurăm înapoi cu groază, căci mândrul prinț orbise... ochii lui erau arși de vreun acid drăcesc.

Piticul Garha dispăruse. Polițiștii spuseră că pe când trecuse pe dinaintea prințului, ridicase repede mâna spre dânsul...

Ramga nu avu mult de suferit: chiar a doua zi fu spânzurat, împreună cu toți ai săi.

Nu rămaserăm mult timp în Haidarabad, căci aventura de care avusesem parte acolo nu prea fusese plăcută, așa că

plecarăm cât mai repede.

Ne îndreptarăm spre coasta de răsărit, unde ne aștepta ceva
și mai și – încheie doctorul Bertram, zâmbind.

Sfârșitul volumului: **PRINȚUL ȘI PITICUL.**

În numărul următor:

„SUGRUMĂTORUL”

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430138; www.marist.ro

